

"оскърбен отвсекъде".²¹ П. Хитов си спомня, че след като се завърнал с Н. Балкански от Букурещ в мошията Циганка, те не намерили Раковски, който бил отпътувал за Браила. От там се надявал да донесе пушки и пари.²² Сведението на Хитов се потвърждава от един официален документ от 29 април 1867 г. Руският вицеконсул в Браила А. Мелас съобщава на руския генерален консул в Букурещ Х. Х. Офенберг, че на 22 април Раковски пристигнал в града и останал тук една седмица. В срещите със своите сънародници осъждал поведението на руското правителство спрямо българите и обвинявал Централния комитет (т. е. Добродетелната дружина), че служи на руските интереси в ущърб на интересите на своя народ. От Браила Раковски отпътувал за Букурещ през Галац.²³ Съпоставено със сведенията на Хитов и Адженов, може да се приеме, че тази обиколка е имала и грижата по събиране на средства.

Г. Раковски положил усилия да предизвика раздвижване и сред сънародниците си в Цариград, а чрез тях и сред българите във вътрешността на Османската империя. Той осъществил връзка с тях. Преоблечени четници отивали в подбалканските селища, "снабдени с поименни писма, подписани от Раковски, за събиране на пари и за записване доброволци за напролет".²⁴ Пратениците на Раковски са имали специални писма, издадени поименно за всеки от тях. В практическата дейност на Раковски това е един нов момент. Издаваните пълномощни писма изглежда трябвало да гарантират законността на акцията и да легитимират емисарите като хора, изпратени от определен център. От друга страна и в практиката се потвърждава възприетото централистично начало в организацията на четническата акция през тази година.

Работата по събиране на пари през пролетта на 1867 г. не била успешна. Като цяло добре замислената тактика на Раковски по събиране на средства - изпращане на писма-призиви, последвано от изпращане на специално натоварени хора - в този случай се оказала неефективна. Заможните българи отказвали да дадат средства, неуверени в изхода на една революционна инициатива, за която не е получена подкрепата на Русия. Бедните български емигранти имали ентузиазъм, но нямали средства за подготовка на въстанието. При това положение главният войвода П. Хитов и Н. Балкански решават да търсят помощта на заможната българска емиграция, обединена в политическата организация Добродетелна дружина.

За обяснение на проявената политическа активност на "старите" през пролетта на 1867 г. добре е да се припомним тук някои известни в литературата тези за дейността им през с. г. В политическата си дейност и планове за освобождение на родината те разчитат на помощта на Русия и са категорично против всяко самостоятелно българско революционно действие. Известни с умерените си политически идеи и проруска външнополитическа ориентация, "старите" се съобразяват с внушенията на руската дипломация за единодействие със Сърбия и изграждане на единна южнославянска държава и в името на това предприемат различни политически ходове.

През пролетта на 1867 г. руските официални среди са най-благосклонни да подпомагат балканското и в частност българското освободително движение. Все